

PETRU BUZGĂU
(1918-1999)

S-a stins din viață în această vară, după o lungă suferință, care l-a măcinat încet, pictorul Petru Buzgău, decanul de vârstă al artiștilor arădeni, ultimul din seria celor care s-au format în timpul războiului și care au debutat în acei ani de cumpănă, improprii pentru creație.

Retras în ultimii ani în atelierul său, uitat de confrății “postmoderniști”, mult mai tineri, a lucrat până în ultima clipă, animat de dorința de a deschide o nouă retrospectivă, cea de la vârsta de 80 de ani.

A împlinit cei 80 de ani în 1998 dar*fie că nu s-a găsit un spațiu expozițional pentru el, fie că nu s-a găsit acel om inimos care să-l ajute, expoziția nu s-a putut face și timpul n-a mai avut răbdare pentru alte așteptări, încercări. Petru Buzgău a plecat dintre noi discret, așa cum a trăit în ultimii ani. În urma lui a rămas un atelier plin de lucrări și o familie îndurerată care pierdea un părinte.

Orașul a pierdut un artist, ultimul din generația celor “vechi”

de care se cuvine să-și amintească. Fiindcă Petru Buzgău a fost un om al acestei Câmpii.

S-a născut la 3 nov.1918 în Socodor, nu departe de frontiera cu Ungaria. A fost unul dintre primii care și-au îndreptat pașii spre Academia de Artă din București, debutând pe simeza Salonului oficial (1941) și dobândind astfel încă de la început, o recunoaștere națională a talentului său.

La absolvire, în 1943, se întoarce în Arad cu premiul Muzeului Simu pentru gravură, primit la Salonul oficial din acel an.

Era plin de proiecte și de energie.Împreună cu sculptorul Leontin Mureșean și cu pictorul Iulian Toader jun., colegi de generație, constituie "Grupul celor trei", cu intenția de a da un nou impuls, românesc, artei arădene.

Prima expoziție a grupului are loc chiar în acel an 1943. Ultima în 1967.

Schimbările intervenite după 1945 în politica culturală a țării, prin îngrădirile la care era obligat artistul, frange aceste destine care se vor replea, dedicându-și viața în continuare profesiei de dascăl.

Petru Buzgău va funcționa ca profesor de desen la Liceul "Dimitrie Țichindeal" până la pensionare.Arta va rămâne însă, în intimitatea atelierului, ca pentru oricare artist veritabil un mod de viață.

Până în 1947 continuă să participe la Saloanele oficiale din București. Din 1949 îl găsim expunând în cadrul expozițiilor regionale, apoi în cele ale filialei U.A.P. Arad, după constituirea acesteia. Pictează, face gravură, după cum a învățat cu profesorii săi în București, cu o vocație pentru culoare recunoscută de critică.

A lucrat într-un stil propriu, ce poate să pară gustului noilor generații "clasic". Dar nu trebuie să uităm, că Petru Buzgău venea printre noi dintr-un alt timp, acela al anilor 1943-1947, că noi nu ne născusem în vremea când juriul îl premia.

La fel cum nu trebuie să uităm că a plecat în această vară dintre noi, lăsând în seama noastră grija de a-i organiza acea expoziție retrospectivă, mulțumindu-i în felul acesta pentru îndelunga prestație.

Elena Rodica Colta